

Финале Свјетског првенства у кошарци била је утакмица оних у које се сумњало против оних које се отписало. Ови први су Американци који су на СП дошли са момчади која је одмах добила ознаку 'Ц' екипе. Колико је то подцјењивање било беспредметно видљиво је у просјечној разлици с којом је номинално трећа екипа САД-а освојила турнир - тек је оригинални и непоновљиви Дреам Тим доминирао више.

Међутим, ако се Американце испратило са којом подигнутом обрвом, од Србије овакав наступ није очекивао нитко. На првенство су дошли осакаћени озљедама, отказима и лошом 'вибром' у зраку након што је Ђорђевић из тима потјерао Мицова. Стога су и прогнозе око крајњег пласмана варирале од осмине финала до евентуалног уласка у осам - о сребрнеј медаљи ни говора.

Наступ у скупини није давао претјеране наде у повољнији исход - побједи против Ирана и Египта, који ионако спадају у кошаркашки трећи свијет, биле су очекиване. Порази од Шпањолске, Бразила и Француске такођер (колико год овај посљедњи био резултат лошег суђења). Па ипак, наслућивало се да неке ствари не теку по очекиваном сценарију.

За почетак, изнад свих очекивања играо је Мирослав Радуљица, центар којег су недавно отпустили Цлипперси прије него што је стигао одјенути њихов дрес у НБА утакмици. Играч којег су многи склони отписати као трапавог и технички недорађеног упорно је трпао по петнаест кошева на утакмици. Затим је ту био Милош Теодосић, али не онај којег памтимо по безбројним изгубљеним лоптама и промашеним шутевима из завршница Еуролиге, већ онај са прошлог СП-а који је срушио Шпањолце трицом у задњој секунди. Водио је игру, викао на терену и на тиме-оут суиграчима 'скидао све по списку'. Али овај пут то није радио као фрустрирани шутер којег неће лопта, већ као прави капетан момчади који преузима узде у руке кад треба. Од остатка момчади Бјелица је своје

одрађивао, а остали су тек требали искочити.

Игра по скупинама је завршила и на ред је дошла непоражена Грчка која је у својој групи с пола гаса свладила конкуренцију. То је требала бити та утакмица након које ће 'Орлови' спакирати торбе и полетјети кући. Међутим, Ђорђевић и његови пулени имали су друге замисли. Већ од самог почетка и бруталног закуцавања Николе Калинића преко Боурусиса (по мојем мишљену потез првенства) ствари су кренуле у супротном смјеру т су након 40 минута на терену Грци у чуду гледали на семафор који је приказивао резултат 90-72 за Србију. Било је то прва од три утакмице којима је исписана бајка о Пепељуги шпањолског СП-а.

У четвртфиналу чекали су Бразилци са страшном центарском линијом НБА педигреа. Одличном обраном и прецизним шутот Србија их је напросто смлавила - Теодосић је погађао кад је требало, Богдановић преузео кад је овај стао, а Радуљица и Крстић вриједно скупљали поене под кошом.

Захукатала се након тога еуфорија око момчади, атмосфера је прешла у свемир и приче о медаљи постале су реалност. Дошло је полуфинале, а у њему Француска која је шокантно избацила еуропски дреам теам Шпањолаца. Кроз три четвртине Срби су под равнањем диригента Теодосића играли као у трансу, а онда је на сцену ступио Ницхолас Батум који је најбољом партијом првенства скоро преокренуо двадесет кошева разлике. Међутим, судбина и прецизно извођење слободних бацања хтјели су другачије и до преокрета ипак није дошло. Контра свих предвиђања и кошаркашке логике Србија је ушла у финале СП-а.

Задње поглавље своје бајке тамо ипак нису исписали, јер су ултра набријани Американци играли као да су с друге планете. Па ипак, то није ни важно - успркос поразу, они су кошаркашкој нацији, па и шире од ње, вратили весеље у игри (цитирамо новинара Блица, Д. Николића). Јер, кад неки нови клинци сутра узму лопту на терену и баце хакл, бит ће то с мислима на ову отписану екипу... Веће побједе од те, у спорту нема.

Аутор: Иван Зрињски

(Јутарњи лист)